

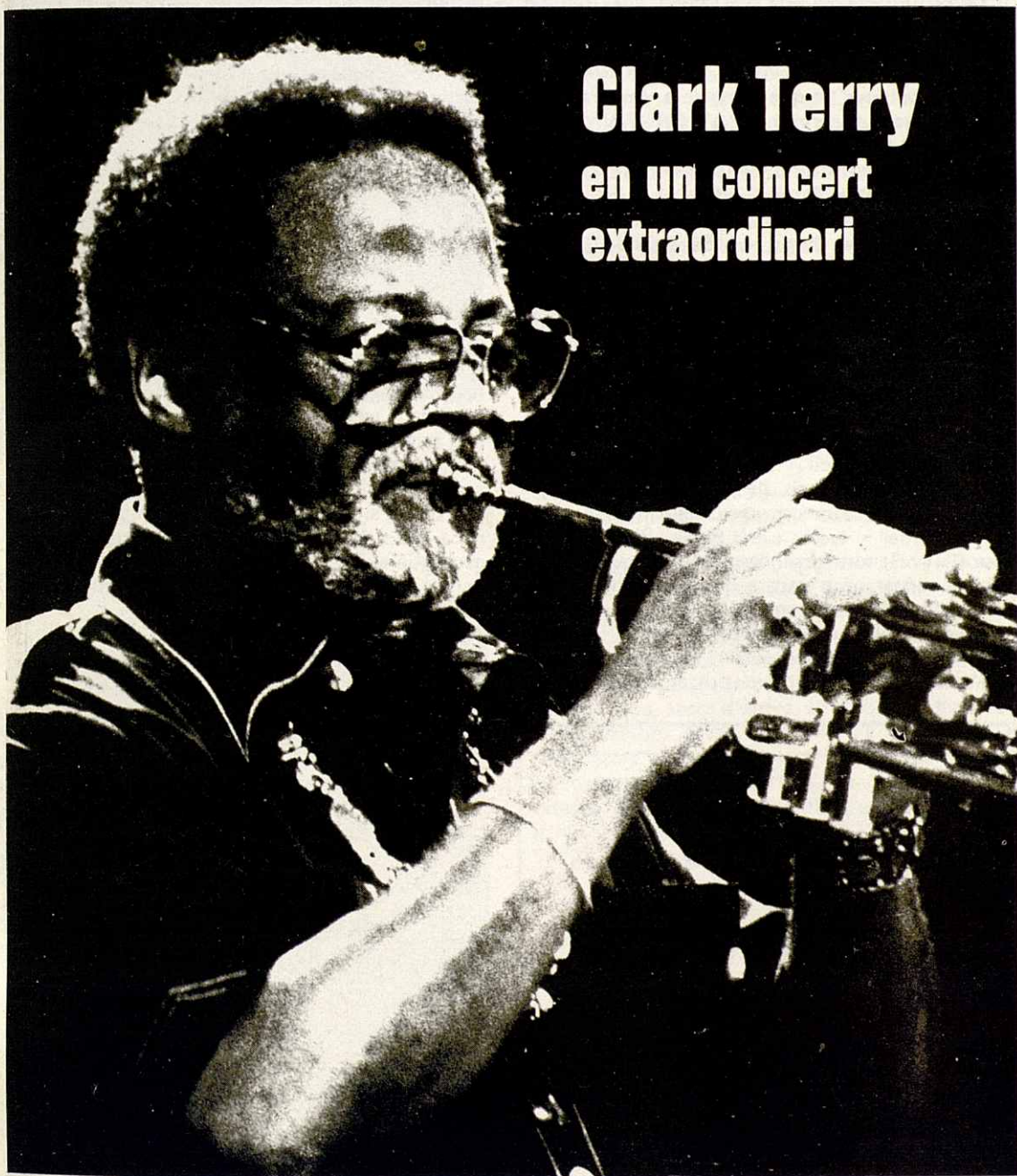
Núm. 8

Agost Setembre 1984

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Clark Terry
en un concert
extraordinari

Editorial

S'ha festejat en el transcurs dels mesos passats el Cinquanta aniversari de l'arribada del Jazz a Granollers.

L'any vinent, 1985, —concretament el mes d'octubre— si tot va bé, celebrarem el 50 aniversari de la fundació del JAZZ CLUB.

L'objectiu proposat s'ha aconseguit: Que hom recordés l'efemérides. Que se'n parlés i que es fés sin coses ... actes, concerts, exposicions, etc. etc.

Abans d'acabar el 84 encara es faran coses més importants com perquè, amb joia, ho avancem. A l'octubre, concert amb RAY BROWN - MILT JACKSON QUARTET, i al desembre, un concert d'Spirituals amb motiu de la proximitat del Nadal, participant-hi Bessie Griffith.

Així possiblement, arribarà la cloenda de totes les activitats amb motiu dels 50 anys de l'arribada del JAZZ a Granollers.

EL JAZZ CLUB n'està satisfet.

Però creiem que és el moment de destapar les cartes que vol jugar.

És un fet, i difícilment podia ser d'altra manera, que la represa del JAZZ CLUB s'ha portat a terme pels homes que més vinculats hi estaven, especialment els del 1935 —Manel Estrada i Garriga; Amador Garrell i Soto i Manel Marimon i Traba— junt amb els de la segona fornada —1940/1963— i la incorporació dels joves que han de continuar la tasca: Lluís Sitjes i Planas; Salvador Clot i Gendra i Francesc Sala i Pascual.

Si bé aquest grup encara pot fer moltes coses, creiem que falta una mica —força!— joventut incorporada a la Junta Directiva, especial i concretament per a desenvolupar les idees noves i criteris actuals del que pensem, potser, n'està mancat

el grup actual.

Els actuals —proves n'estem donant— estímem i coneixem el JAZZ. Però, cal reconèixer-ho, els nostres ídols, la majoria, ja són història, i els demás, estan a punt d'entrar-hi.

Creiem que el JAZZ és viu. No ha mort. I la seva evolució porta com és lògic, a que l'idioma, les idees, la forma d'expressió, — perquè és viu— vagin evolucionant. Ens cal que s'incorporin els qui ja estan en aquest punt d'actualitat.

Volem que, a les pàgines del JAZZ CLUB es parli de John Coltrane, Chick Corea, Thelonius Monk, Charlie Mingus, Ornette Coleman, Anthoni Braxton, Lester Bowie i tants d'altres que, si no són sants de la devoció d'uns quants, no per això s'han de silenciar. Ens falta —ho reconeixem— els homes que s'han passat hores escoltant-los i en tenen el coneixement profund que nosaltres tenim d'Armstrong, Ellington, Lucenford, Basie, Hampton... I que, lliurement, expressin les seves opinions i les emocions que els ha produït el contacte espiritual amb ells.

No estem tancats. Si és cert que, quan ens reunim, per l'edat, de no haver-hi el grupet de joves, allò semblaria "el Capítol dels Vells", volem gent jove per tal que vagin prenent el relleu, en tots els sentits.

Des d'ací, ara i sempre, convidem els nostres Socis a que s'apropin. Podran col·laborar i, a la vegada que exposaran els seus criteris, s'aniran preparant per agafar el testimoni del relleu que, inexorablement s'ha de fer.

A ells correspon que es pugui celebrar el 75è i, més endavant, el CENTENARI DEL JAZZ i del JAZZ CLUB a Granollers.

07271

Aquest és el número
que juga Jazz Club Granollers
a la Rifa de Nadal d'aquest any
Participa - hi

**Publicidad
SITJES**

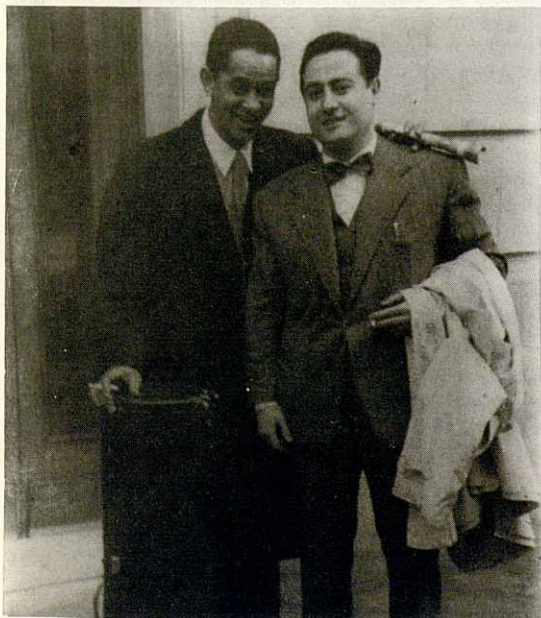
Av. Sant Esteve - Tel. 870 65 33 Granollers

Apunts biogràfics

James «Trummy» Young ens ha deixat!

El passat 12 de setembre, a San Francisco, va morir d'un atac de cor el trombonista "Trummy" Young.

Nascut el 12 de gener del 1912 a Savannah (Georgia), tenia per tant, 72 anys.

"Trummy" era un dels trombonistes que, dintre la línia tradicional tenia més renom. A més d'un so ple, vigorós, exempt d'estridències, es caracteritzava pel swing desbordant que imprimia a totes les seves actuacions.

Estava dintre el grup dels Kid Ory i Jack Teagarden. S'havia inspirat en Jimmy Harrison (trombó) i també en Louis Armstrong.

Des del 1933, quan inicià la seva carrera, havia actuat amb grups tals com Earl Hines, Jimmie Lunceford, Charlie Barnet, Benny Goodman, etc. etc. Quan Norman Granz creà el JAZZ AT THE PHILARMONIC, "Trummy" fou seleccionat per a formar part del grup.

El 1952, Louis Armstrong el cridà per a cobrir la baixa per òbit d'en Jack Teagarden. Si bé Teagarden era un magnífic trombonista, amb l'incorporació de "Trummy" al Grup "All Stars", aquest guanyà considerablement. Són les gravacions d'aquesta època —a partir del 1952—, les millors del grup.

"Trummy" vingué a Barcelona amb diferents grups, però quan realment causà impacte fou amb el d'Armstrong.

Era, además, un magnífic vocalista encara que el timbre de la seva veu no l'acompanyava. Però gràcies a la seva professionalitat i el swing que traspuava tota la seva persona, aquest detall que ssava desapercebut. El tema del qual en feia la seva creació personal era "TAIN'T WHAT YOU DO" del que, entre d'altres, en recomano escoltar les gravacions fetes amb Jimmie Lunceford i "l'All Stars" d'Armstrong.

Sortosament, la discografia de "Trummy" és extensa. Ens queda la seva obra, aquí, entre nosaltres.

Pere Crusellas i Solsona

*"Trummy" amb el nostre
company de redacció Pere Crusellas.*

Arreu del Món

Mercer Ellington, fill del famós compositor i director d'orquestra Duke Ellington, mort el 1974, ha manifestat la seva intenció de regalar a Ràdio Dinamarca un conjunt de cinquanta caixes amb gravacions d'estudi inèdites realitzades pel seu pare durant els últims vint anys de la seva vida. Entre aquestes gravacions s'hi troba material suficient per a editar almenys catorze discos de "llarga durada", amb actuacions de l'orquestra de Duke Ellington i de formacions reduïdes de la mateixa, que mai foren escoltades fora dels estudis de gravació.

Mercer Ellington, que ha complert els 65 anys, es va casar amb una danesa fa tres anys i posseeix una casa en el districte residencial de Copenaguen, on hi passa un terç de l'any, quan està lliure dels seus compromisos professionals i dels seus concerts per tot el món al front de l'orquestra que porta el nom del seu pare.

Entre les peces inèdites de més interès, que es troben en aquesta donació, hi figura la música complerta per a un ballet que no va arribar a ésser estrenat i la música per una pel·lícula que tampoc es va rodar. Mercer Ellington ha comentat que del patrimoni del seu pare posseeix una quantitat de material enorme, de música escrita, que ell està coordinant, classificant i preparant per ésser editada.

El grup nordamericà capitanejat per Oliver Jackson va debutar amb gran èxit a la Cova del Drac de Barcelona, inaugurant brillantment la temporada de jazz internacional que havia tingut ja un feliç preludi amb les actuacions del quintet d'en Lucky Guri i amb l'Effendi Quartet d'Aldo Caviglia.

Oliver Jackson ha vingut amb el seu trio regular, que compta amb el seu germà Ali Jackson al contrabaix i Claude "Lord" Black al piano, i presentant, a més com a invitats il·lustres el trompeta Irving Stokes i al saxo-alt ellingtonià Norris Turney. L'actuació de tot el grup és molt variada i es desdobra en solos, duos, trios, quartets i "ensambles" totals, amb extraordinària efectivitat i lluïment suprem a nivell individual i col·lectiu.

En el repertori s'hi alternen peces de diversos estils i de totes les èpoques, el que comporta un espectacle jazzístic molt complert, executat amb rigor i fulgurant eferescència. És una oportunitat de presenciar en directe com brota i floreix el jazz genuí a les mans d'un grup de mestres.

Després de la desaparició del seu cap, l'orquestra Count Basie segueix en activitat amb Ted Carson al piano i amb Cab Calloway com a director.

Els discos de les prestigioses marques, Tax, Jazz Society, Classic Jaz Masteer, Swing Classics, Jazz Document i Everybody's es poden aconseguir contactant directament amb el seu productor Carl A. Hällström, P.O. 8018, S - 19108 Sollentuna, Suecia. Envia catàleg gratuït dels discos disponibles als qui el sol·liciten.

A propòsit de l'article que varem publicar al nostre Butlletí n.º5 referent a LA FILATÉLIA I EL JAZZ hem sapigut de l'existència d'altres segells, que són:

REPUBLICA DE TOGO (1967): Duke Ellington (15 F i 30 F). Sèrie "Vintè Aniversari de l'UNESCO. Són els primers segells representant un jazzman.

REPUBLICA DEL CONGO (1972): Sèrie "Els Grans Músics Negres": Nat Cole (40 F), Sidney Bechet (60 F), Louis Armstrong (100 F)

REPUBLICA DE L'ALT VOLTA (1972). Sèrie "Els Grans Músics Negres": Louis Armstrong (45 F), Jimmy Smith (500 F)

El següent també pot ésser d'interès:

REPUBLICA DEL CAMERUN (1969). Sèrie "Escriptors Negres": Langston Hugues (50 F). Extret del Catàleg de Segells - postals "Stanley Gibbons"

El nostre con soci Jaume Arnaus, Clavé n.º 17 GRANOLLERS pot proporcionar-vos aquests segells contra demanda.

L'organització "Jazz by mail", P.O. Box 777 - Times Square Station, New York, N.Y. 10108-0777 - USA, disposa de nombrosos Video-cassettes de l'orquestra Duke Ellington (Goodyear Concert del 1962, "Black and Tan" del 1930, Duke at the Cote d'Azur del 1966, etc). El preu de cada unitat és de 49.95 dòlars 4.50 per despeses de transport.

JOINT

Un concert extraordinari

Clark Terry Quintet

a les festes del
Cinquanternari del Jazz
a Granollers

Sens dubte podem considerar d'històric el concert del dia 19 del proppassat mes de juliol que el Clark Terry Quintet donà com a cloenda de les festes programades en commemoració dels cinquantenari del jazz a Granollers. Pocs podien pensar que una gran figura com Clark Terry pogués venir alguna vegada a casa nostra. I, en efecte, això esdevingué realitat. L'anunci de la vetllada despertà expectació i l'Auditori del Centre Cultural de la Caixa feia goig de debó resultant gairebé insuficient per a encabir-hi el nombrós públic. No en va la figura de Clark Terry és sobradament coneguda del bon aficionat i tothom sabia qui anava a sentir.

Ara bé; el pas del temps es féu visible i Clark Terry, com és natural, acusà la minva de facultats i això es fa inevitable en volguer establir el contrast, sobretot quan hom el vol recordar en la plenitud i en les seves gravacions que el feren tan famós. Els artistes de la seva generació han envellit i s'acaben, inexorablement, per llei de vida.

Diem això per alguns comentaris a la premsa no volguent reconèixer aquesta realitat. Nosaltres, però, discrepem en absolut d'aquest criteri i assegurem que veiérem Clark Terry com sempre, reservant-se en l'esforç físic, com calia suposar. Tenint en compte aquest **handicap** la vetllada transcorregué a satisfacció de tothom i Clark Terry interpretà ara, amb el flugell-horn, ara amb la trompeta, sobre temes d'Ellington, Gillespie i coneguts standards, intercalant-hi vocals en **scat**, amb escapades a l'humor tan característiques en ell. Potser alguns dels seus **fans** hi trobaren a faltar algun solo en **cadenza** amb aquelles frases vertiginoses que l'han fet tan famós. Això ens ho quedà a deure.

El que si volem remarcar, perquè no ho esperàvem, fou la sorpresa de trobar-nos amb un altre

artista fenomenal: el saxo Chris Woods, un músic vital, plètòric de **swing** i en un moment feliç que arribà a fer-se l'amo del concert, superant en ganes de tocar al mateix **leader**. Val a dir que, gràcies a ell, poguérem viure els millors moments d'aquesta vetllada, aixecant el clima i l'interès que, a estones, s'esllanguia. Molt bé per a Chris Woods, un intèrpret extraordinari de primera fila, posseïdor d'una tècnica brillant i sense dubtes, eficaç sempre. Provenent de la gran escola dels saxofonistes del **bop** que sap, també, enllaçar amb la tradició. Amb clara i bella sonoritat al servei d'esclatants idees sempre lògiques i convinctes, brodà els seus **solis** i contribuí sobremanera a l'èxit del concert. En breus moments alternà el saxo alt amb la flauta travessera que també domina amb mestratge.

La labor d'ambdós solistes, malauradament, no es vegé prou ben assistida per la secció rítmica que deixà veure ostensibles mancances de coordinació i seguretat. Aquesta va ésser la part fluixa del concert.

Amb Charlie Fox al piano, que passà totalment desapercebut, el baixista Marcus Mc. Lairene que complí amb discreció i que no se l'hi donà cap oportunitat de lluïment, actuà a la bateria una noia molt jove i visiblement inexperta, Terri Lyme Carrington, que sempre donà la sensació que "anava de bolo".

Com hem dit al començament, el públic, molt nombrós i expectant subratllà amb clares demostracions de satisfacció els millors moments d'aquesta memorable reunió i el seu clar significat de commemoració del Cinquanta anys del Jazz a Granollers. Els vells aficionats granollerins restaren satisfets i emocionats de poder assistir a un acte com aquest. Fou com un premi a la seva veterana afició mantinguda al llarg del temps.

El sopar del Jazz

Homenatge a Vicens Vacca

Aquest, va ésser un dels actes del Cinquantenari no anunciat al programa general. Jazz Club ho féu saber per una carta als seus socis pocs dies abans i aconseguí reunir a l'Hotel Europa prop d'un centenar de comensals la nit del 13 de juliol. Allí hi feren cap, amb les seves famílies, molts dels pioners del jazz a casa nostra, vells aficionats sortosament vivents i "en actiu" que s'expandiren en un ambient de convivència i bona amistat, units tots pel record i la nostàlgia d'uns temps, molt allunyats ja, evocadors d'una joventut intensament viscuda i sobrepasada amb escriu.

Al llarg de la vetllada, que presidiren el Conseller de Cultura del nostre Ajuntament, senyor Sampere, junt amb el primer i actual President, l'amic Manel Estrada, feren ús de la paraula els companys Crusellas, Colomer, Sitjes i Garrell de la Junta Directiva del Jazz Club actual i s'hi féu el lliurament del Premi del Concurs de Fundes de Discos, consistent en una Porxada de Plata, al senyor Céspedes de la firma Discos Columbia, segell Pablo Records per la seva aportació de la caràtula al disc "The Gitted Ones" de Dizzy Gillespie-Count Basie que aconseguí ésser la guany-

adora. El senyor Céspedes, un vell amic dels aficionats granollerins, agrai públicament l'obtenció d'aquest guardó i felicità els organitzadors del Cinquantenari bo i desitjant un bon avenir en les tasques del Jazz Club.

Cap a l'acabament del Sopar, el secretari del Club, Lluís Sitjes i Planas llegí l'acord pres per la Junta Directiva de retre homenatge al seu consoci Vicens Vacca i Roca, present a l'acte, amb la distinció de la primera Insígnia d'Or del Jazz Club, en reconeixement al seu talent musical i la seva constant dedicació al servei del jazz. Vivament sorprés i emocionat —car no ho sospitava— Vicens Vacca agrai aital distinció enmig dels aplaudiments i felicitacions de tots els assistents. També fou obsequiat amb un bell dibuix del seu gran amic el pintor - músic argentí Carlos Avallone, que exposà la seva obra a Granollers en ocasió de les festes del Cinquantenari.

Ja molt tard de la nit es donà per acabat aquest Sopar del Jazz en la seva primera versió, doncs tothom coincidí en que s'hauria de celebrar cada any i, si pot ser, donar-hi més volada. Esperem, doncs retrobar-nos dins l'any vinent.

Pere Crusellas fent el lliurament de la Porxada de Plata al senyor Céspedes de Discos Columbia

Amador Garrell fent el lliurament del dibuix fet pel músic argentí Carlos Avallone al també gran músic Vicens Vacca

Discografia

Milt Jackson
Count Basie
The Big Band
Vols. 1 i 2
Pablo Records
PE 12005/6

A l'any 1975, Count Basie i Milt Jackson, obtingueren un èxit rotund al Festival de Jazz de Montreux, el secret fou que juntament tocaren en una Jam-session. El conegut productor, Norman Granz, li va agradar tant, que va veure la possibilitat d'enregistrar un disc d'aquests dos "Gegants" del Jazz, i va ser possible tres anys després.

La selecció dels temes la van fer tots tres, Granz, Basie i Jackson, i fou un recull de 30 anys d'èxits de Count Basie i la seva orquestra. Començaren a gravar-lo, la idea original era enregistrar un disc normal, però els resultats foren tan satisfactoris que es van veure obligats a fer un doble àlbum (una sort pels aficionats). La inspiració va fluir en tot moment, sembla que la rebessin un de l'altre, inclús l'orquestra sembla que toqués com feia anys que no ho feien, amb el Swing acostumat, acompanyaren en tot moment a Basie i Jackson. Amb l'excepció feta per Eric Dixon al saxo, que fa un solo en el primer número: "The Comeback", tot el demés són solos d'una bellesa extraordinària, una vegada al piano, Count Basie i després al vibràfono, Milt Jackson, hi ha moments que es produeix entre ells un enfrontament instrumental semblant a un típic duel, però sempre en benefici del Jazz.

Lluís Sitjes i Planas

SENYOR PARELLADA

fonda

"la cuina tradicional del país"

Plateria, 37

☎ 315 40 10. Barcelona 3

Agenda

De nou a Barcelona el Jazz és a primera plana, aquest any de la mà de l'Ajuntament de Barcelona i amb el patrocini del Ministeri de Cultura, un planter de primeres figures pujaran dalt l'escenari del Palau dels Esports.

El pressupost és dels que fan por: 40 milions! Seran set jornades totes elles de gran qualitat, sempre amb dues o tres parts. I els preus, 800 pessetes excepte el concert de Miles Davis que valdrà 1200 ptes.

A continuació donem l'ordre dels concerts i el dia:

29 Octubre: Quintet Egara, McCoy Tyner Trio i Stan Getz Quartet

30 Octubre: Pegasus, Paquito Rivera i Ray Barreto Orquestra

31 Octubre: Quinta Avenida, Chastang Jazz Grup i Gato Barbieri

2 Novembre: Jimmy Smith Trio, Ahmad Jamal Quartet i Tete Montoliu & Bobby Hutcherson

3 Novembre: Big Band del Taller de Músics, Carmen Mac'Rae and Her Trio i Mel Lewis and The Jazz Orquestra

4 Novembre: Onix Quartet, Gerry Mulligan Quartet i Lester Bowie From The Roots To The Source

8 Novembre: Transatlàntic Sextet i Miles Davis

GRÀFIQUES GARRELL 2

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51

Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

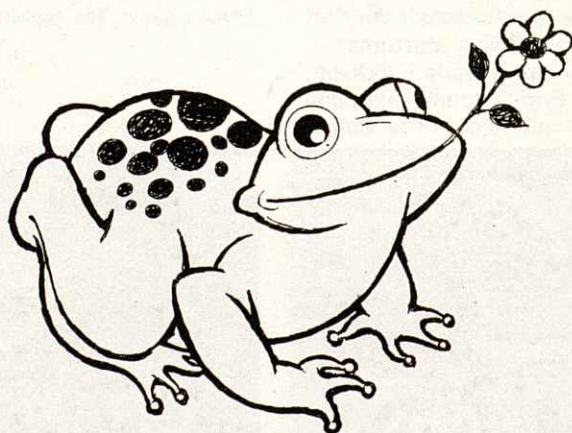

Granolla

---

restaurant

GIRONA, 50 - 52
TELÈFON 870 20 07
GRANOLLERS
